

defrigørelsens Idé og omsætte den i praktisk og haandgribelig Form. Som det var at vente, blev ogsaa Lederne af Thorvaldsensforeningen Medstiftere af og bærende Kræfter i den første politiske Kvindeforening paa Island — Hid isl. Kvenfélag — som er Kv. og Samf.s Læsere kendt fra tidligere Artikler. — Thorvaldsensforeningen vedblev dog at bestaa og virke som rent upolitisk Forening. Lidt efter lidt udvidede den sit Virkefelt til ikke blot at omfatte Byens fattige Børn og deres Mødre, men derimod tillige Kvinder fra alle Landets Egne, idet den i den Hensigt at ophjælpe Hjemmets Industri og opmuntre Kvinder til Haandarbejde i det hele taget i Aaret 1899 oprettede en staaende Bazar i Reykjavik, hvor alle Slags Haandarbejder modtages til Salg, mod en Afgift af 10 pCt. af Værdien. Det store Arbejde ved denne staaende Bazar paatog Foreningens Damer sig uden noget Vederlag og bestemte, at det der blev tilovers af de 10 pCt., naar Husleje, Lys og Varme var fraregnet, skulde henlægges som et Fond til senere Oprettelse af et Børnehjem. Denne Bazar viste sig hurtigt at være en meget heldig Idé, og dens Omsætning steg i Løbet af de første tre Aar fra Kr. 3000 i det første til Kr.

10,000 i det tredje — et efter isl. Forhold ret stort Opsving — og den har siden været i stadig Fremgang. Saaledes har den nu erhvervet sig eget Hus paa Byens bedste Strøg og er for længe siden indgaaet i Folkets Bevidsthed som et fast og uundværligt Led mellem Landets og Byens Kvinder — foruden at være det Sted alle Turister tager til, naar de skal købe noget »ægte islandsk« til Erindring om deres »Trip« paa Sagøen. Desuden er det nævnte Fond til Børnehjemmet nu oppe paa 6000 Kr., og forøges med hvert Aar, der gaar.

Foreningens Stifter, Fru Thora Thoroddsen har jo som bekendt i en Aarrække været bosat i København, men er dog bleven ved med at støtte Foreningen med Raad og Daad. Medens Fru Thorum Jonassen stadig er vedbleven at være Foreningens utrættelige Formand, hvis kloge og myndige Ledelse nok har sin store Andel i, at Foreningen nu fra en beskeden Privatundervisning af nogle fattige Børn er bleven til et omfattende almennyttigt. Foretagende, hvis Pammer har Mulighed for en stadig fortsat Udvidelse og Inddragen af ny Virkefelter.

B. Blöndal.

Fortjenstmedaillen.

Den Kvinde, hvis Billede ledsager disse Linjer, Anesine Marie Kielberg, f. Krøyer, Skanderborg, har fornylig opnaaet en for en Kvinde sjælden Udmærkelse, idet Hs. M. Kongen har tildelt hende Fortjenstmedaljen i Sølv med Tilladelse til at bære den.

Grunden hertil er Fru Kielbergs Virksomhed ved Skanderborg Børnehjem, som hun og hendes Ægtefælle siden dets Oprettelse nu i snart 33 Aar

Bogen er skreven med Talent og holder Læseren fangen fra først til sidst. F. —

Børge Jansen: Don Erik. — (H. Hagerups Forlag) — 201 Sider.

I Jon Olufssons Oplevelser som Ostindiefarer under Chr. IV. har Børge Jansen fundet Beretningen om Erik Grubbe, der bortsolgte sin Herregaard „Snilleredt“ i Skaane og fulgte Ove Gjedde paa Ostindiefarten til Trankebar i 1618 og 19. Da der til denne Rejse knytter sig den virkelige Begivenhed, at en adelig Jomfru, Ingeborg Havsdatter Gere, kom til ham ombord paa Skibet i „Karlsklæder“, medens Flaaden laa ved Kronborg og ventede Bør, at de blev viiede, og at hun fulgte ham paa Rejsen (iøvrigt ligesom 3 andre Fruer deres Mænd), indtil hun den 22. Juli 1619 døde i Barselseng og blev sænket i Havet ud for det gode Haabs Forbjerg — saa undres man ikke, over, at Børge Jansen har kastet sig over denne romantiske Lækerbidskken og skrevet sin spændende

Roman „Don Erik“, i hvilken det er lykkedes ham ret levende at fremtrylle for os Begivenheder i Skaane, København og paa Flaaden under Chr. IV.s Glansperiode paa en saa livagtig Maade, at vi tror, det kan være gaaet saaledes til. Navnlige er Skildringerne fra „Snilleredt“, hvor Ingeborg Gere plejer den syge Erik Grubbe, gode, ogsaa mange af Skildringerne fra Datidens København er meget levende.

Særlig lægger man Mærke til den drastiske Beskrivelse af det livlige Drikkegilde hos Kongen paa Christiansborg kort før Afrejsen til Ostindien.

Det forekommer os, at Børge Janssens Sprog i denne Bog er bedre end i flere af hans tidligere. Det er her naturligare, end det plejer at være, idet han i tidligere Bøger ofte bevarede det eftergjorte Tidssprog ogsaa udenfor „direkte Tale“, hvad der i mange Tilfælde kom til at lyde overmaade kunstlet og uægte.

Her er dette næsten undgaaet, og lig Anmelder vil sige som den største

man læser derfor Bogen med des større Fornøjelse. — F. —

Gurli Hertzman-Ericson:

„Av Gammal Köpmanssläkt“. — (Aklén & Akerlunds Förlag, Stockholm). — 270 Sider.

Naar en Kvinde skriver en Bog, hvori hun samvittighedsfuldt og målbevidst forfølger den Opgave, hun har sat sig, uden at imødekomme Læseverdenes almindelige Trang til letkøbt Underholdning af sansepirrende eller oversentimental Art, naar hun gaar til Værks udrustet med den grundigste Viden og saa indlevet i de Forhold, hun skildrer, at hvert Ord, hver Stemning, hver Situation, som denne Bog giver os, fylder os med den Overbevisning, at saaledes taler, saaledes føler, saaledes optræder Mennesker som dem, vi her stilles overfor, da kan vedkommende kvindelige Forfatter være temmelig overbevist om, at mere end én mand-